

VYDÁVAT PLODY DUCHA SVATÉHO

Milý čtenáři, dobro je jednou z nejjádnějších hodnot v lidském životě. Každý z nás chce být dobrý a čas od času se mu to víceméně i daří. Potíž je v tom, že konáme dobro většinou jen podle požadavků své přirozenosti a svých potřeb. Dobří jsme tehdy, když sami chceme a je to k našemu prospěchu. Bůh je však dobrotivý neustále. Jinými slovy řečeno, on nerozlišuje, kdy k nám bude dobrý a kdy se o nás přestane zajímat, i když ho svým chováním zraňujeme či odmítáme. Náladové bohy nalezneme na Olympu řeckého světa. Náš Bůh, jak o něm vyznává Mojžíš, je ve svém jednání nekonečně milosrdný a dobrotivý.

Ale ovocem Ducha je dobrota:

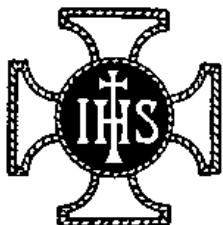
Co je ve skutečnosti pravou dobrotou, ukazuje sám Bůh. Život v Trojici, to je jedinečná kultura vzájemného obdarování. Otec miluje Syna a má v něm zalíbení, Syn bez výhrad plní vůli Otce a Duch svatý je jakýmsi tmelem tohoto tajemného soužití. My lidé se učíme této Boží dobrotě, když se vydáváme a nic za to neočekáváme nazpátek. Dávání dáreků o svátcích nebo narozeninách neznamená jen předání zboží. Dárek má být výrazem toho, co pro mne druhý znamená, má být znamením mé konkrétní lásky. S dárkem rozdáváme i kousek svého srdce. Je zajímavé, že málokdo ve výroční den svého křtu rozbalí ten dárek nejcennější, dar samotného vzkříšeného Ježíše, který nás křestní vodou a milostí Ducha svatého povolal ze smrti hříchu k věčnému životu. Pán se nám daruje bez postranní myšlenky, z čisté lásky, a dává všechno zdarma. Daruje přebohatě, sice ne všechno najednou, ale pokaždé s větší mírou naplnění. Všechno, co nám dává, je vždy k našemu dobru, slouží k záchraně a je nám požehnáním. Bůh daruje, aniž čeká na naši odplatu. Ne tak, jak to my lidé někdy děláme: „Když budeš hodný, dostaneš něco k narozeninám.“ Miluje nás neustále, nejen tehdy, když si lásku zasloužíme.

A tak bychom mohli dále pokračovat, co všechno nám Bůh daruje. Avšak naše radost by nebyla tak veliká, kdybychom všechny jeho dary nepřijali a nerozbalili je osobně. Všechno, co pro tebe Bůh v Ježíši Kristu učinil, můžeš i ty ještě třeba dnes přijmout se srdečným: „Díky!“ Boží dárky však musí být rozbaleny, teprve potom mají pro nás tu pravou hodnotu. Pak už je třeba jen správně dárky užívat, nepostavit je někde do kouta jako okrasné předměty, nebo je dokonce odložit do zásuvky, jako nějaké ležáky.

Člověk se má nechat oslovit Boží dobrotou a napodobit ji. Nedávno jsem četl o Oskaru Schindlerovi (1906 – 1947). Narodil se ve Svitavách a byl německým podnikatelem, členem NSDAP. Měl rád dobré jídlo, „víno, ženy a zpěv.“ Přesto na tomto člověku bylo něco pozoruhodného, jeho dobrota k bližnímu. Za 2. světové války měl v Krakově továrnu na smaltované zboží a zaměstnával tam výhradně Židy. Vymohl, že jeho dělníci žili ve vlastním táboře, kde s nimi dobře zacházel, staral se o lékařskou pomoc, a když některý z nich zemřel, měl pohřeb podle židovského obřadu. Jakmile se blížila německá fronta, dokázal, že celé osazenstvo továrny bylo okamžitě přemístěno spolu s podnikem do Brna. Na velení SS vymohl, že potřebuje „odborné síly“, a tak zachránil před jistou smrtí 1200 Židů, včetně žen i dětí. Po válce přišel o všechnu majetek a žil v naprosté chudobě. Po smrti byl v tichosti pochován na katolickém hřbitově. Židé jej zařadili mezi spravedlivé, kteří žili mezi nevěřícími a zasadili mu strom v háji pokoje v Jeruzalémě.

Při občasných vzpomínkách na své kněžské působení v Hradci Králové mám před očima velikost dobroty paní Adámkové, která se několik let vzorně starala o úklid a výzdobu kostela P. Marie na Velkém náměstí. V té době již byla v důchodu, předtím pracovala v modelingu. Měla vytříbený vkus a cit pro estetiku. Špatně viděla, ale přes svůj handicap, se rozhodla zasvětit svůj volný čas úklidu kostela a službě církvi. Bylo možné se na ni v mnohém spolehnout. Dokázala nejenom umýt dlažbu kostela a nádherně vyzdobit kostel květinami, ale také zaříditi všemožné drobné opravy. To vše dělala s úsměvem a vlídností. V kostele ji bylo možné uvidět jak brzy ráno, tak i pozdě večer. Když nepracovala, klečela v lavici a modlila se. Nikdy jsem od ní neslyšel nic negativního, měla dar člověka několika slovy povzbudit. Bůh však na ni dopustil zkoušku v podobě závažné nemoci. Několik měsíců byla upoutána na lůžko, nemohla již nic zaříditi, což pro ni bylo velmi těžké přijmout, ale přesto neztratila svoji vlídnost. Každému z nás kněží nebo z věřících, kteří ji přišli navštívit, byla vděčná. Stále slyším její slova: „Ale ono je to dobré, hlavně když nás Pán miluje.“

NĚKOLIK OHLÉDNUTÍ ZA SLAVNOSTÍ PRVNÍHO SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ DĚTÍ

Jak určitě všichni víme, v neděli 5.6.2005 při ranní mši svaté, proběhlo první svaté přijímání 8 dětí z Dolní Čermné a přilehlých obcí. Při příchodu do kostela mě překvapila veliká účast věřících. Mše svatá byla zahájena průvodem dětí, ministrantů a kněze, který vyšel z orlovný do kostela k oltáři. Velkým obohacením mše svaté byl podle mě zpěv a hudba scholy, kterou vede Anička Motlová a pan Pecháček. Bylo však škoda, že zazpívali jen dvě písně. Velmi dojemným zážitkem bylo, když se děti na konci mše svaté rozběhly za svými maminkami, aby je obdarovaly kytičkou karafiátů. Pan farář předal dětem na památku drobné dárky, které jim tuto velkou událost v jejich životě budou jistě dlouho připomínat.

Po mši svaté se mohly děti nechat vyfotit, a poté se rozešly spolu s rodiči na pohoštění do orlovný. Děti usedly do čela stolů. Mezi dětmi měl místo i otec Pavel. Ten se však někde chvíli zdržel a některé děti to dost zneklidnilo, že je jeho místo prázdné. Když se potom otec Pavel objevil ve dveřích, ozvalo se radostně: „Tadýýý, tadýýý, pane faráři.“ Potom už se s chutí všichni pustili do připravených dobrot. Díky, díky moc všem, kdo jste se jakkoli podíleli na přípravách této důležité události. Určitě nejsem jediná, kdo si myslí, že to bylo výborně připravené a dobře dopadlo.

A na závěr několik perliček z posezení v orlovně:

Markéta, Lucie a Veronika se mezi sebou baví, kolik je jim let. Lucie říká: „Mně bude zejtra osm.“ Veronika na to: „To mně je ještě sedm.“ Markéta se zamyslí a odpoví: „Hm, na to teda nevypadáš!“ Pak dodá: „Mně bude osm až v létě.“

Po příchodu do orlovný a rozhlédnutí se po stolech plných dobrot Veronika prohodí: „Já to tady dneska všechno sním!“

Anička (paní katechetka) laškuje s děvčaty, posadí se na prázdnou židli a povídá: „Já jsem dneska tady, protože jsem taky byla u prvního svatého přijímání!“ Verča pohotově odpoví:

„Nene, to není pravda, dyť nemáš na sobě bílý šaty.“

Jedna z obsluhujících děvčat roznáší po orlovně kávu. Na tácku jí zbude poslední, kterou nikdo nechtěl. V sále vidí sedět Aničku (paní katechetku), ihned si to k ní zamíří a nutí jí kávu, přestože Anička již jednu popíjí. Obrátí oči na obsluhující dívku se slovy: „Ty mě chceš zabít?“ Ona na to: „Néé, jen by zejtra nemuselo bejt nábožko.“

Jana Málková

Slavnostní atmosféra prvního svatého přijímání se nám velmi líbila a ještě dlouho na ni budeme vzpomínat. Chceme poděkovat všem, kteří jakýmkoli způsobem pomohli zajistit průběh této slavnostní chvíle.

Hubálkovi z Verměřovic

Dne 5.června 2005 v naší farnosti přijalo 8 dětí poprvé Svátostného Spasitele. Předcházelo tomu 9 setkání na faře, na které se děti vždy těšily. Měla jsem možnost se některých zúčastnit a proto mohu říci, že příprava sestry Ludmily na toto setkání byla pro děti opravdu velkým přínosem. Probírala s dětmi důležitá témata, např.: Křest, Svědomí, Hřích, Svátost smíření, jednotlivé části bohoslužby,... Při jednom setkání měla sestra Ludmila připravenou hostinu. Nejprve si vyprávěly biblický příběh Pána Ježíše, při kterém nasytil 5 chleby a 2 rybami zástupy lidí. Sestra Ludmila přinesla dvě papírové ryby a 5 housek.

S úsměvem jsem sledovala jak děti doslova hltaly suché kousky housek a předháněly se, kdo sní víc. Přestože hodinky ukazovaly něco po 14 hodině, tedy od oběda nebylo ještě daleko. Musím říct, že ne ve všech farnostech je taková příprava samozřejmostí a proto musím poděkovat jak otci Pavlovi, tak sestře Ludmile za jejich poctivou snahu děti kvalitně připravit. Neméně důležitá byla i svátost smíření, která se konala v pátek 3. 6. 2005. Děti se doma poctivě připravily a i když některé měly trochu starost jestli to zvládnou, ze zpovědnice odcházely s rozzářenými očima. Následoval nácvik na nedělní slavnost. Otec Pavel a sestra Ludmila nás seznámili s průběhem mše svaté. Děti si vyzkoušely příchod, představování, obětní průvod,... Anička Motlová přišla s dětským sborem a učili nás zpívat písně, které měly zaznít při nedělní mši svaté.

Chtěla bych zde poděkovat Aničce za její výuku náboženství ve Verměřovicích. Díky ní, děti opravdu chodí na náboženství rády. Dokonce musím říci, že svým temperamentem a stálým úsměvem přilákala i některé děti z nevěřících rodin.

5 červen 2005 – slavnostní den pro mnoho rodin nejen z naší farnosti. Celá mše svatá působila slavnostním dojmem. Byl to hluboký zážitek, troufám si říci nejen pro děti a jejich rodiče, ale i pro ostatní věřící. Ohlasy, které jsem vyslechla od lidí z jiných farností, byly velice kladné a dojemné. Závěrečné fotografování a společná hostina v Orlovně, ještě více umocnila celou atmosféru. Poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě celé slavnosti. Vám všem patří upřímný dík. Pán Bůh zaplat'!

Marie Pecháčková z Verměřovic

V neděli 5.6. jsme prožili v naší farnosti v našem čermenském kostele pěknou slavnost první svaté přijímání dětí. Každým rokem se snaží otec Pavel a sestra Ludmila tuto slavnost ještě něčím vylepšit, aby děti měly na tuto slavnost prvního přijímání Pána Ježíše opravdu krásnou vzpomínku. Bylo sice jen osm dětí, šest děvčátek v bílých šatečkách a dva chlapci v černých kalhotách a bílých košilích. Maminky si je pěkně vystrojily a nazdobily. Velice pěkné je i požehnání rodičů křížkem na čelo těmto svým dětem.

Co bylo letos nové? Děti nesly jako

dary k oltáři zrnka obilí, ošatku s chlebem a džbán vody a přitom četly, jak ze zrníček vzniká chléb. Myslím, že to vše bylo pěkné, až dojemné. A mně při tom šlo hlavou: „Kolik dětí vydrží? Kolik jich zůstane Ježíši věrných?“ A není to vše jen dětí...

Olga Vávrová

Dne 5.června 2005 bylo první svaté přijímání dětí z dolnočermenské farnosti. Přistoupilo k němu 8 dětí. Po té bylo malé pohoštění v místní orlovně. Současně bychom rádi poděkovali otci Pavlovi a sestře Ludmile za velice dobrou přípravu. Všem se nám to moc líbilo a za vše děkujeme.

rodiče Veroniky Geršlové

V neděli 5. června 2005 jsme společně s ostatními dětmi z naší farnosti mohli slavit při mši svaté první svaté přijímání Těla Kristova. Jak bylo vše krásné – děvčata ve sněhobílých šatech, chlapci v bílé košili společně s rodiči, sourozenci a ostatními farníky, vystrojeni ke slavnostní hostině.

Významnému dni předcházela důkladná příprava k 1. svaté zpovědi. Za přípravu patří velký dík otci Pavlovi, sestře Ludmile, Aničce Motlové a všem ostatním, kteří se za všechny modlili.

Při mši svaté jsem si vzpomněla i na křest některých z těchto dětí, ale i na přijetí do církve svých dětí a na 1. svaté přijímání slavené skoro každý rok v našem kostele sv. Jiří.

Přeji všem dětem, aby „vydržely“ a nadále prohlubovaly své znalosti ve věcech víry a mohly jednou přijmout v dospělosti dary Ducha svatého ve svátosti biřmování.

M. V.

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Červenec 2005				
3.7.	Ne	14. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 12
			10.30	Severinovi 342
10.7.	Ne	15. neděle v mezidobí	7.30	p. Matoušková 305
			10.30	Macháčkovi 242
17.7.	Ne	16 neděle v mezidobí	7.30	p. K. Štěpánek 221
24.7.	Ne	17. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197
			10.30	Faltusovi 356
31.7.	Ne	18. neděle v mezidobí	7.30	Bláhovi 457
			10.30	Krátký Z. 73
Srpen 2005				
7.8.	Ne	19. neděle v mezidobí	7.30	Bednářovi 302
			16.00	Vašíčkovi 349
14.8.	Ne	20. neděle v mezidobí	7.30	Prokopovi, Eliášovi 329
			16.00	Kunertovi 300
15.8.	Po	Nanebevzetí Panny Marie	19.00	p. Kunertová 177
21.8.	Ne	21. neděle v mezidobí	7.30	Havlíčkovi 341
			16.00	Vyhnálkovi 351
28.8.	Ne	22. neděle v mezidobí	7.30	Filáčkovi 332
			16.00	Formánkovi 203
Září 2005				
4.9.	Ne	23. neděle v mezidobí	7.30	Müllerovi 177
			16.00	Vágnerovi 102
8.9.	Čt	Narození Panny Marie	19.00	Pecháčkovi 330
11.9.	Ne	24. neděle v mezidobí	7.30	p. Pecháčková 310
18.9.	Ne	25. neděle v mezidobí	7.30	Applovi 100
			16.00	Macháčkovi ml. 180 HČ
25.9.	Ne	26. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 303
			16.00	Formánkovi 202

OSLOVOVALI JSME HO „NÁŠ PAN FARÁŘ“

Pan farář P. Čeněk Ptáček přišel do farnosti Dolní Čermná v roce 1940, v době II. světové války. Působil zde celých 55 let. Nejprve byl jmenován administrátorem a od roku 1944 farářem. Jeho duchovní služba byla nejdelší ze všech kněží, kteří zde působili. Zemřel před 10 lety, dne 7. července 1995 ve věku 83 let. Do posledních dnů svého života věrně sloužil své farnosti.

Pan farář tu žil s námi a vedl nás na cestě k Bohu v dobách velice náročných, kdy bylo nutné připomínat a vědět, co je skutečným smyslem života, a tak zachovat víru v Boha. Zažil se svými farníky mnoho úzkostí a starostí, zvláště s těmi, kteří byli perzekuováni, vězněni a mučeni pro svoje češství, víru a pro pomoc jejich rodinám. Byl věrným otcem své farnosti a věřím, že jeho oběti a modlitby pomáhaly vyprošovat Boží ochranu a pomoc nám všem.

Byl ctitelem Srdce Ježíšova a Srdce Panny Marie. A k této úctě vedl i nás, farníky. V této souvislosti připomenu jednu událost z konce II. světové války. V noci ze 13. na 14. února 1945 byl velký letecký nálet. Letadla spojeneckých vojsk shazovala bomby na Drážďany. Byli tam tehdy z naší farnosti vězněni 4 muži. Vězení dostalo přímý zásah. Hořely budovy, zdi, chodníky, vše. Celé město. Muži se pokoušeli otevřít dveře cely, ale železné závory na háky a veliký uzamčený zámek ani kusem železa, ulomeným z postele, nemohli vypáčit. Každý se již loučil se životem a svou rodinou doma. V zoufalství pan Josef Vacek řekl, že to ještě jednou zkusí. Šel a udeřil zády do uzamčených dveří. Ty se najednou otevřely. Všichni vyběhli z vězeňské cely a utkali hořícím domem po schodech do sklepa. Tehdy asi ze 700 vězňů přežila pouhá polovina.

Vysvětlení této záchrany se jim dostalo po návratu domů. Událost vyprávěl pan Václav Vacek panu faráři Ptáčkovi a ten mu podal obrázek s datem 13. února 1945, kdy na ukončení „ostatkových“ pobožností před vystavenou Nejsvětější Svátostí oltářní obnovila naše dolnočermenská farnost zasvěcení k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Tehdy se také celá farnost modlila za uvězněné, aby se navrátili všichni do svých domovů.

Po válce jsme se mohli těšit jen krátce ze svobody. Vládla nám komunistická totalita a její propagovaný ateismus. Cílem totality bylo pronásledování a vyhlazení víry v Boha. V této těžké době, pro nás křesťany, byl náš pan farář P. Čeněk Ptáček příkladným životem duchovní silou a oporou. Jeho modlitby za nás volaly k Bohu. Přes všechno špiclování a omezování náboženského života dokázal se statečností a věrností věnovat se výuce náboženství dětí, kázat Boží slovo a poskytovat svátosti v rámci daných možností. Věrně plnil svěřený úkol. A jak píše sv. Pavel: „Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem zachoval“, platí i o našem panu faráři P. Čeněku Ptáčkovi.

Děkujeme Bohu a modleme se za našeho zemřelého otce Ptáčka. Provázel nás cestou našich životů a jak bylo při rozloučení s ním řečeno:

**Co dobra jste nám přinesl za toho půl století,
za to všechno, Vaše duše necht' přímo k Bohu zaletí!“
Přejeme Vám za dobrotu srdce Boží mír a klid,
Vy jste poctivě nás učil, jak máme žít.**

M.F.

CHRÁM SVATÉHO VÍTA – SYMBOL NAŠICH DĚJIN

„Země západní a země východní se setkává v místě a to místo je vůkol mého zraku. Je v končině, kterou spatřuji. Je, kam se obrátím. Vidím anděla poletovati směrem ruky pravé a směrem ruky levé. Vidím anděly procházeti povětřím tohoto místa. Vidím chrám pod jejich nohou, vidím chrám a klenbu setkání.“ Tak měl promluvit kníže Václav ke shromážděným kněžím podle knihy „Obrazy z dějin národa českého“ od Vladislava Vančury. Ať se to stalo jakkoliv, mistrný popis jednoho z největších českých spisovatelů nejlépe vystihuje velikost a důležitost chrámu pro český národ a stát.

Kníže Václav jako křesťanský panovník nechal vybudovat v místě původního bájného pohanského obětiště knížecí kostel. Od císaře Jindřicha I. si vyprosil ostatek – rámě sv. Víta (král Karel IV. později přivezl zbytek kostry tohoto mučedníka) a sám pomáhal se zděním. Rotunda z opukových kvádrů se čtyřmi absidami (výklenky ve tvaru podkov) a kopulí se stala v té době nejkrásnějším božím stánkem u nás.

Kníže Boleslav I., který trávil v pokání poslední léta svého života, nechal převést pozůstatky jím zavražděného bratra do jižní části posvátné rotundy. Obřad se konal s papežským požehnáním a mrtvý kníže se stal pro Čechy nejen světcem, ale symbolem mocného ochránce země české - „vévodou, jenž nedá zahynouti nám ni budoucím“.

V roce 1039 kníže Břetislav I. přivezl z Polska ostatky sv. Vojtěcha a pochoval je do západního výklenku. Víra v pomoc obou našich národních světců byla tak veliká, že česká vojska vyrážela pak do boje s kopím sv. Václava, na němž vlál praporec sv. Vojtěcha.

Protože rotunda, která sloužila věřícím sto padesát let, již nestačila, byla za panování Spytihněva II. a Vratislava II. postavena v románském slohu větší bazilika (dokončena v roce 1086, kdy zde byl Vratislav II. korunován arcibiskupem trevírským za prvního českého krále).

21. listopadu 1344 byl položen poblíž hrobu sv. Václava za účasti krále Jana Lucemburského a přední šlechty základní kámen k nové, už nynější katedrále. Posvětil ho první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic (po 27 biskupech, kteří se tu za 5 století vystřídali, byl povýšen nejvyšší český církevní úřad na arcibiskupství a tím přestal podléhat pod cizí vzdálenou Mohuč).

Prvním stavitelem, už ve slohu gotickém, byl Matyáš z Arrasu, kterého přivedl Karel IV. z Francie. Po jeho smrti bylo svěřeno pokračování stavby geniálnímu dvaceti tříletému Petru Parléřovi. Plány Karla IV. byly velkolepé, chtěl, aby se Praha stala Římem severu. Katedrála měla pojmut až 8 tisíc lidí a jejím nejposvátnějším místem měla být Svatováclavská kaple. Karel IV. rovněž stanovil, že všichni čeští králové budou napříště přísahat pod korunou sv. Václava a od papeže proto vymohl zvláštní bulu hrozící klatbou každému, kdo by se jí neoprávněně dotkl. Také tu shromáždil vrcholné cennosti středověku - svaté ostatky. Mezi nejvzácnější patřil veraikon, otisk Ježíšovy zkrvavené tváře na roušce, podanou Kristovi před ukřižováním sv. Veronikou (podle pověsti není to kopie, kterou dovolil Karlovi pořídit papež, ale originál), hřeby z kříže a kopí, kterým byl proboden Spasitelův bok, kosterní pozůstatky křesťanských světců a mnoho dalších, které měly učinit z Prahy velké poutní místo. Podle představ Karla IV. vznikla tak v Evropě ojedinělá sakrální stavba, která byla nejen svatostánkem, ale současně místem korunovace českých panovníků, jejich hrobkou, pokladnicí nejvyšších symbolů státnosti a královským archivem. Podle pověsti, když se tento slavný král a císař loučil se životem, ozval se z nedostavěné katedrály umíráček, který nikdo nemohl rozhoupat, protože tam ještě nevisel. Rozestavěný chrám po dalších 500 let zůstal jenom torzem snu velkého panovníka.

Ne mnoho dalších českých panovníků přálo chrámu. Vladislav Jagellonský přistavěl z královského paláce krytý můstek a oratoř, císař Rudolf II. mu věnoval cenný soubor obrazů, do věže pořídil orloj a doprostřed umístil hrobku se skvostným náhrobkem pro své předky, kde byl později sám pohřben. Slavné okamžiky katedrála zažila až v květnu 1729 při svatořečení Jana Nepomuckého (do své mučednické smrti byl generálním vikářem a oltářníkem chrámu). Jeho náhrobek v blízkosti svatováclavské kaple je obdivuhodné barokní dílo, na nějž spotřebovali klenotníci 34 metrických centů stříbra.

Přesto, že se jednalo o svaté místo, nebylo ušetřeno chamtivosti, plenění, ničení a živelných pohrom. Už Jan Lucemburský v peněžní tísní uloupil z kostela 12 stříbrných soch apoštolů. Před zničením husity ho uchránili pražští měšťané. O mnoho skvostů chrám připravil císař Zikmund, který neušetřil ani zlatou rakev sv. Václava. V roce 1541 byl chrám poničen velkým požárem. Dvorní kazatel kurfiřta Friedricha V. Falckého (hlava Protestantské unie, 1.11.1619 zde korunován na českého tzv. „zimního“ krále) Skultet se rozhodl katedrálu vyplenit, rozbít drahocenné oltáře, vyházet relikvie, obrazy a drahá roucha. Bohoslužbě katolické byl chrám vrácen až po bitvě na Bílé hoře a stálo mnoho peněz, než se poněkud zahladily stopy obrazoborství. Císař Ferdinand II. prohlásil Habsburky věčnými dědici českého království, ovšem panovnické sídlo i korunovační klenoty přenesl do Vídně. Třicetiletá válka, rabování švédské soldatesky na pražském Hradě a v chrámu znamenaly opět pohromu. V roce 1757 dal Bedřich II. Veliký při obléhání Prahy schválně střílet na chrám. Děla střílela 9 dní a vypálila na 22 000 kartáčových pum a ohnivých kulí. Střecha byla na 215 místech proražena, osmdesáti zásahy utrpěla věž, byly zničeny hodiny, varhany, řada oltářů, přemyslovské náhrobky, s nadlidskou námahou třicetkrát uhasili oheň hradčanští občané. Po útoku bylo v katedrále nalezeno 770 dělových kulí, z nichž jedna je zavěšena na prvním pilíři.

K dostavbě katedrály bylo přikročeno až v druhé polovině 19. století, kdy byla z iniciativy kanovníka Václava Pěšiny z Čechorodu v roce 1844 založena Jednota pro dostavění svatovítského chrámu, která organizovala sbírky ve všech vrstvách obyvatelstva. Nebylo to jednoduché, protože současně probíhala sbírka pro stavbu Národního divadla. Opravy začaly teprve v roce 1861 a až v roce 1873 kardinál Schwarzenberg položil základy k nové části chrámu. První z pověřených stavitelů Josef Kranner především zachraňoval z dosavadní stavby vše, co se dalo. Další, Josef Mocker, za 25 let díla skoro dokončil západní část. Na přelomu století se ujali stavby třicetiletý Kamil Hilbert a vynikající expert světící biskup Antonín Podlaha. Na základě archeologického průzkumu citlivě dbali na návaznost s dosavadními stavbami. Pomalu se realizovala stavba trojlodí

o 28 pilířích, v délce 125 metrů, klenba dosahovala 33 metrové výše, na stometrovou věž vedlo vřetenové schodiště o 266 schodech. Dvanáct kamenických mistrů po tři roky pracovalo na desetimetrovém novogotickém oltáři, kde do obrazových polí byly zasazeny desky s portréty zemských patronů a scény obětování z Bible. Práce se zastavily v první světové válce. Pokračovalo se v nich až po vzniku Československé republiky, jejíž vyhlášení - 28. říjen 1918 tu připomíná na stěně ve svatováclavské kapli státní znak a heslo prvního našeho presidenta Tomáše G. Masaryka „Pravda vítězí“. Díky občanským sbírkám a státním dotacím stavba pokročila do závěrečné fáze. 28. září 1929, na svátek sv. Václava, byl chrám slavnostně vysvěcen. Oslavy trvaly dva týdny a zúčastnil se jich téměř milion poutníků.

Chrám zažil znovu těžké chvíle, zejména, když na jeho půdu vkročil sám Adolf Hitler a další nacistické zrůdy v osobách K. H. Franka a protektora generála SS Reinharda Heydricha, jejichž zájem se tu soustřeďoval především na naše korunovační klenoty. Ani osvobození nepřineslo na dlouho úlevu. Atheistický komunistický režim zatkl arcibiskupa Berana a řada kanovníků byla v následujících letech internována. Jedinečnou mravní autoritou v této době se stal svatovítský kardinál

František Tomášek, který se kromě jiného zasloužil o svatořečení královské dcery ze staroslavného rodu Přemyslovců – Anežky. Dávné legendy věštily, že teprve tehdy česká země dojde štěstí, až bude této patronce přiznána svatost. Nedlouho potom přišel 17. listopad 1989 a tak při presidentské volbě Václava Havla chrám opět zaznělo slavnostní Te Deum.

Vstupme do chrámu!

Není snad českého občana, který by „svatyni svatyn českých“, jak ji nazval J. Vrchlický, nenavštívil. Stojí za to věnovat prohlídce dostatek času, nespěchat a pomalu vstřebávat atmosféru tohoto jedinečného místa. Každá památka a umělecké dílo tu má svoje opodstatnění a jejich, zejména historická hodnota je neocenitelná. Setkáme se tu se jmény našich nejslavnějších umělců, byla pro ně čest podílet se na konečné podobě chrámu.

Vchod do katedrály je v západním průčelí mezi dvojicí věží (1 a 2), lemujících desetimetrovou rosetu (růžici) z 26 740 barevných skel, znázorňujících biblickou genezi – Stvoření světa a člověka. Trojici bronzových vrat zdobí reliéfní výjevy z dějin stavby chrámu a ze života sv. Václava a Vojtěcha. Na vstupním tympanonu je vytesána

trojí scéna: ukřižování Ježíše, kladení do hrobu a zmrtvýchvstání Krista.

Katedrála byla vztyčena na základech rotundy a baziliky. Do podzemní krypty se sestupuje schodištěm z boční kaple sv. Kříže (11) a vedle zbytků původních staveb se tu nalézá hrobka králů. Jsou tu uloženy sarkofágy Karla IV., Václava IV., Jiřího z Poděbrad a Rudolfa II. V mramorovém královském mauzoleu (30) byli pochováni císařové Ferdinand, Maxmilián a královna Anna. Většinou do oblouku kaplí byli pohřbeni zemští světcí a patroni – Václav, Vojtěch, Ludmila, Vít, Zikmund a Jan Nepomucký.

Za mramorovým mauzoleem se nalézá kněžiště s novogotickým hlavním oltářem (35). Vedle něho stávalo dubové panovníkovo a arcibiskupovo křeslo. K postrannímu pilíři přiléhá barokní kazatelna (29). Horní ochoz, zvaný triforium, je ozdoben 21 gotickými bustami, Petr Parlér tu vytvořil portréty Karla IV., jeho rodičů, manželek, arcibiskupů a osobností řídících stavbu. Barevná figurální okna nad galerií vynikají božským seskupením: na levé straně Panna Maria, u jejích nohou klečí český kníže s modelem baziliky, rovněž je tu i první pražský arcibiskup Arnošt, střední část zobrazuje sv. Trojici, z pravého okna vzhlíží sv. Václav se sv. Vítem, Karel IV. pozdvihuje model gotické katedrály, při něm stojí manželka, druhý arcibiskup Jan Očko a filozof Tomáš ze Štítného. Vrcholek tvoří trnová koruna a tři hřeby, bílá růže symbolizuje neposkvrněnost, červená mučednictví.

Celý chrám je po obvodu lemován kaplemi. V novogotické dostavbě se na levé straně nacházejí:

Kaple Bartoňů z Dobenína (27) - na gotickém oltáři stojí sousoší sv. Anežky Přemyslovny, barevné okno „Osmero blahoslavenství“ je od Fr. Kysely.

Kaple Schwarzenberská (26) – nad třemi gotickými křídly se zvedá okno, na kterém Karel Svolinský spodobnil obdivný vztah knížecích donátorů (dárců) k sv. Nepomukovi.

Kaple probošta Hory – nová arcibiskupská (25) – barokní oltář se svícny je doplněn obrazem od Bartoloměje Sprangera, oblíbeného malíře Rudolfa II., autorem okna s centrálními postavami věrozvěstů Cyrila a Metoděje je Alfons Mucha, kamenný poklop před kaplí kryje vstup do krypty s rakvemi arcibiskupů.

Oltář s Ukřižovaným je dílem známého sochaře Fr. Bílka, jméno dárce na pravém boku bylo za komunistického režimu dlátem odsekáno.

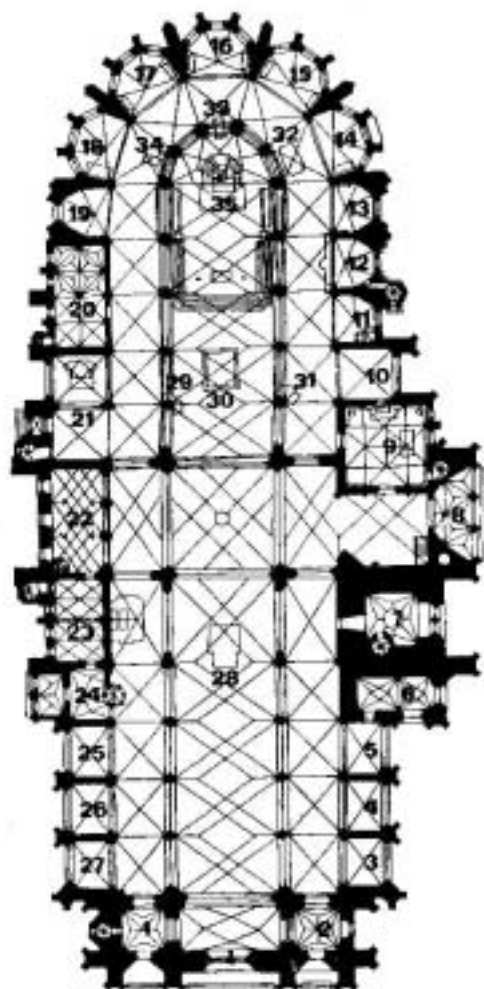
Vstup do klenotnice (24).

Nová sakristie (23) – depozitář mešních rouch, odsud také vede schodiště do síně s chrámových pokladem s uloženou sbírkou drahocenných relikviářů, zlatých monstrancí, kalichů, berel, číší, prstenů

Protilehlá novogotická strana lodě:

Kaple svatých Ludmily (3) – sem byly uloženy pozůstatky svěťce v relikviářové bustě, kterou dal zhotovit Karel IV., stěnu zdobí mozaika Ježíšova křtu a okno s výjevem „Seslání ducha svatého“ od Maxe Švabinského.

Kaple božího hrobu (4) – u barokního oltáře je zavěšen obraz „Kladení Krista do hrobu“ od známého malíře italského baroka M. Caravaggiia, druhý obraz znázorňující Maří Magdalenu daroval chrámu prezident Masaryk, okno s motivy „Skutků milosrdenství“ maloval K. Svolinský.

Kaple Thunovská (5) – zdobí ji triptych o počinech sv. Anežky, vitráž „Kdo v slzách zasévají, v radosti budou žnouti“, je od Fr. Kysely.

Kapitulní síň, knihovna (6) – na zdi zvonice je zavěšen velký kanonizační obraz sv. Anežky, uvnitř se ukládaly vzácné středověké iluminované knihy.

Kaple Hasenburská, Velká věž (7) – na okně od C. Boudy je zobrazeno kladení základního kamene při dostavbě katedrály, dveře vedou do přízemního prostoru věže, odkud stoupá schodiště k největšímu zvonu v Čechách ulitému v roce 1549, zvanému Zikmund a dále do věže, odkud je nádherný pohled na Prahu.

Transept – příčná loď vytváří boční jižní předsíň (8) se Zlatou bránou, podle záměrů Karla IV. a Petra Parléře se tudy mělo vstupovat do katedrály. Vysoké okno nese na ploše 165 čtverečních metrů výjev Posledního soudu od Maxe Švabinského. Od tohoto předělu začíná oblouk věkovitých kaplí, původních gotických skvostů.

Svatováclavská kaple (9) – vrchol parléřovského stavitelství, byla vytvořena v polovině 14. století. Jejím jádrem je tumba (náhrobek se schránkou na ostatky) sv. Václava, náhrobek je z plátů rozličných drahých kamenů vsazených do zlata, obdobné je obložení, které pokrývá stěny, proložené je motivy z Ukřižování, kde u Ježíšových nohou je donátor Karel IV. Nad Spasitelem stojí na římsce mezi dvojicí malovaných andělů Václavova socha, kterou vytvořil sám Parléř, od ní se odvíjí výjevy ze svatováclavské legendy. Kované dveře se sedmi zámky (první náleží hlavě státu, sedmý arcibiskupovi) vedou do trezorové komory, kde jsou uloženy státní korunovační klenoty. Na železná vrata kaple bylo dodatečně přeneseno klepadlo ve tvaru lví tlapy, kterého se podle pověsti zachytil sv. Václav, když se snažil uniknout vrahům do kostela.

Kaple sv. Ondřeje, Martinická (10) je spjata se symbolikou smrti, vnitřní oltář je vrouben reliéfy ukřižování a kladení do hrobu, andílek smrti drží přesýpací hodiny a opírá se o lebku. Vedle kaple stojí barokní náhrobek maršálka Šlika (31).

Kaple sv. Kříže (11) – dochovaly se tu zbytky gotické nástěnné malby, dříve tu býval vystavený zmiňovaný veraikon, dnes je zde vztyčena korouhev s výjevy z mučednické smrti Jana Nepomuckého.

Královská oratoř (12) – vladislavského slohu z roku 1493, do níž vede ze zámku chodba, nese monogram krále Vladislava a zemské znaky. Plastika Ukřižovaného pochází z roku 1390, sochař Braun sem zavěsil barokní dvojici havířů s věčným světlem.

Kaple Valdštejnská, Maří Magdalény (13) – motivy z jejího života zobrazuje originální gotická malba na stěnách i pozdní romantická vitráž, do zdi jsou vsazeny náhrobní kameny stavitelů Matyáše z Arrasu a Petra Parléře.

Kaple Vlašimská, sv. Erharda a Otýlie, Jana Nepomuckého (14) – kryje ostatky svatého Vojtěcha, jeho stříbrné poprsí spočívá na oltáři. Nad gotickou tumbou se zachovala původní nástěnná malba, kde se rovněž nachází arcibiskup Jan Očko z Vlašimi. Kdysi tu stával také oltář, o který pečoval Johánek z Pomuka, pozdější sv. Jan Nepomucký. Proto byl přímo naproti v roce 1736 postaven Nepomukův náhrobek (32).

Kaple Saská, Šternberská, sv. Ostatků (15) – byla pojmenována po desítkách světců, jimiž je naplněn barokní oltář i kazety na truhlách. Pod náhrobky z dílny Petra Parléře spočinuli panovníci Přemysl Otakar I. a II. Na zdi je obraz od gotického malíře „Klanění králů.“

Kaple Císařská, Panny Marie, Nejsvětější trojice (16) – po stranách leží v gotických tumbách česká knížata, tématem nástěnných maleb je kult sv. Víta.

Proti němu je náhrobní oltář se sochou sv. Víta (33), ukrývající světcovy ostatky.

Kaple Arnoštova, sv. Jana Křtitele (17) - s gotickými tumbami českých knížat a deskami arcibiskupů. Zde také stával drahocenný Jeruzalémský svícen pocházející údajně ze Šalamounova chrámu, nyní je uložen ve svatovítské pokladnici.

Kaple arcibiskupská, Pernštýnská (18) – byla nazvána podle náhrobků církevních veličin. Mezi pilíři na dubových deskách je reliéf znázorňující „Útěk Fridricha Falckého po bělohorské bitvě“, dobová podoba katedrály je patrná při pravém okraji desky.

Za kaplí Nostickou, sv. Anny (19) – je obraz Marie v růžovém keři, zde se vchází do staré sakristie, kaple sv. Michala (20). Stěny jsou pokryty cyklem arcibiskupských portrétů, v ochozu je barokní zpovědnice, nad ní obraz „Triumfální pochod Kristův“ malovaný volně podle Tizziana, zástup začíná Adamem a Evou, za apoštoly je přiřazen také kníže Václav. K obrazům mimořádné hodnoty zde patří Brandlův „Křest Ježíše“ a Škrétova „Sv. Ludmila“ s vnukem sv. Václavem.

Kaple Černínská, sv. Zikmunda (21) – ostatky tohoto světce přivezl Karel IV. v roce 1365, uloženy jsou pod barokním oltářem, nástěnná malba líčí Zikmundovy zázraky.

Okruh zakončuje hudební Wohlmutova kruchta (22), renesanční dílo z let 1657 – 89.

V tomto jednoduchém průvodci chrámem je možné uvést jen orientační, nejdůležitější místa. Nelze postihnout všechno jak z tisícileté historie, tak z bohatství katedrály. Snad Vám usnadní prohlídku chrámu, zejména, kdy se musíte proplétat stovkami zahraničních turistů a návštěvníků.

Zpracováno podle knih Zdeňka Mahlera – Katedrála a prof. Františka Rutha – Kronika královské Prahy

ROZLOUČILI JSME SE S PANEM PETREM DUŠKEM

V sobotu 4.června t.r. jsme se v kostelíku sv.Františka Xaverského v Petrovicích rozloučili s nejstarším obyvatelem Petrovic a budovatelem kapličky v Hůře, s panem Petrem Duškem. Dovolte mi, abych také na tomto místě ještě jednou s vděčností vzpomenu některé události z jeho života, které jsem uvedl na začátku pohřební liturgie.

Pan Petr Dušek se narodil 18. července 1913 v Petrovicích a zde také prožil celý svůj život. Měl šest sester. V roce 1940 se oženil ve farním kostele v Hnátnici s Růženu Pražákovou ze Žampachu. Spolu během spokojeného manželství měli sedm dětí. Všechny dobře vychovali a připravili na život.

Pan Dušek byl známý svojí pracovitostí a zájmem o druhé. Pán Bůh mu dopřál pevné zdraví a on s ním také dobře nakládal. V mládí pomáhal stavět přehradu v Pastvinách. Potom byl zaměstnán u Československých drah. Mnoho let u drah pracoval jako vlakvedoucí. Svému povolání byl věrný až do důchodu. Svůj volný čas po práci věnoval různým aktivitám a zájmům. Několik let pracoval v dohlížecím výboru Jednoty. Mnoho let byl členem Sboru dobrovolných hasičů. Tato činnost mu byla velmi blízká a stala se jeho zálibou. Místnímu sboru zde v Petrovicích dělal velitele, navíc ještě zastával funkci okrskového velitele hasičů. Za svou obětavou práci ve sboru hasičů obdržel několik českých vyznamenání. Naposledy u příležitosti svých devadesátin byl vyznamenán řádem sv.Floriána. Ve vztahu k lidem byl pozorný, přátelský a podle svých možností jim také pomáhal. Opravil a natřel márnici na místním hřbitově, pomohl také opravit Jansovu kapličku.

Jméno pana Petra Duška však bude jednou provždy spojeno s poutní kaplí v Hůře. Spolu s Václavem Vondrou a Ladislavem Bednářem postavili kapličku v Hůře nejprve v roce 1982. Brzy však, díky mocným té doby, musela kaplička zmizet a byla také zbourána. Po změně v roce 1989 pan Petr Dušek začal pracovat na obnově poutního místa a kapličky, ale již sám. Jeho pomocníci se totiž již svobody v naší zemi nedočkali. 20.červenec 1991 byl pro pana Duška významným dnem v jeho životě, protože obnovená kaplička v Hůře byla slavnostně posvěcena královéhradeckým biskupem Karlem Otčenáškem za hojné účasti věřících celého okolí. Až do své smrti se o toto místo pan Dušek vzorně staral. Od jara do podzimu byl téměř denně v Hůře.

Jeho životní postoj byl vždy veden v duchu živé víry v Pána Ježíše, kterého věřil, doufal i upřímně miloval. Po celý svůj život pravidelně docházel do kostela sv.Františka Xaverského v Petrovicích na nedělní a sváteční bohoslužby. Zde také přijímal svátosti a hledal útěchu u Pána Boha. Za všechno, co ve svém životě dobrého a záslužného vykonal pro svoji rodinu, pro obec a pro farnost mu patří právem uznání a upřímně díky

Otec Pavel

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V červenci 2005 oslaví:

84 let	pan Josef Trejtnar	z Dolní Čermné
84 let	paní Anna Dušková	z Petrovic
83 let	paní Marta Formánková	z Horní Čermné
82 let	paní Jarmila Tomanová	z Dolní Čermné
82 let	paní Marta Bednářová	z Dolní Čermné
78 let	pan Bohuslav Pecháček	z Dolní Čermné
55 let	paní Ludmila Málková	z Horní Čermné

V srpnu 2005 oslaví:

87 let	paní Marie Nastoupilová	z Dolní Čermné
83 let	pan Jan Marek	z Verměřovic

81 let	paní Anna Junková	z Dolní Čermné
80 let	paní Františka Kroaová	z Verměřovic
79 let	paní Anna Marková	z Verměřovic
79 let	paní Marie Applová	z Dolní Čermné
78 let	paní Božena Řeháková	z Dolní Čermné
77 let	paní Ludmila Marková	z Petrovic
77 let	pan Karel Marek	z Petrovic
75 let	paní Ludmila Kunertová	z Dolní Čermné
71 let	paní Emílie Nastoupilová	z Dolní Čermné
65 let	paní Marie Pecháčková	z Dolní Čermné
55 let	pan Ladislav Svoboda	z Dolní Čermné

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy církve:

v Dolní Čermné	29.5.2005	Daniela Nerudová	z Letohradu
v Petrovicích	19.6.2005	Lukáš Vondra	z Petrovic
v Dolní Čermné	25.6.2005	Anna Marešová	z Dolní Čermné

Rodičům výše uvedených dětí rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dítěte.

Křesťanský jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné	20.5.2005	s paní Zdeňkou Šebrlovou	z Horní Čermné
v Dolní Čermné	26.5.2005	s panem Antonínem Ptáčkem	z Výpractic
v Dolní Čermné	4.6.2005	s paní Marií Markovou	z Dolní Čermné
v Petrovicích	4.6.2005	s panem Petrem Duškem	z Petrovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

Otec Pavel

DĚTI PÍŠÍ BOHU

Tak se jmenuje malá útlá knížka, kterou mně minulý rok darovala moje přítelkyně s tím, ať si ji otevřu, když se mi bude zdát svět „obzvláště nesnesitelný“. Listují si v ní často, citový svět dětí je tak obdivuhodný, že my dospělí jim můžeme jenom závidět, a litovat, že nám většinou z něho mnoho nezůstalo.

„Milý Bože, podle mne je bible skvělá. Napsal jsi ještě něco jiného?“ (Katka)

„Milý Bože! Když jsem prodával limonádu, tak jsem si vydělal 26 korun. V neděli ti z nich něco dám.“ (Kryštof)

„Vážený pane Bože! Prosím Tě, udělej aby se lidé tak snadno nerozpadali. Mám tři stehy a jednu injekci.“ (Johana)

„Milý Bože, včera jsem měla k obědu pizzu a k večeři špagety s mletým masem. Co jsi měl ty?“ (Zuzka)

„Milý Bože, celé prázdniny jen lilo a táta měl hroznej vztek a říkal o tobě takové věci, které se nesmí říkat. Doufám, že ho nepotrestáš.“ (Tvůj kamarád – ale nepovím, kdo jsem)

„Milý Bože, kdybych já byl Bohem, mně by to tak dobře nešlo. DRŽ SE!“ (Filip)

„Milý Bože, je pan farář tvůj kamarád a nebo se znáte jen pracovně?“ (David)

„Milý Bože, když se budeš v neděli v kostele dívat, ukážu Ti své nové boty.“ (Janek)

„Milý Bože, díky za brášku, ale já jsem se modlila za pejska..“ (Gábina)

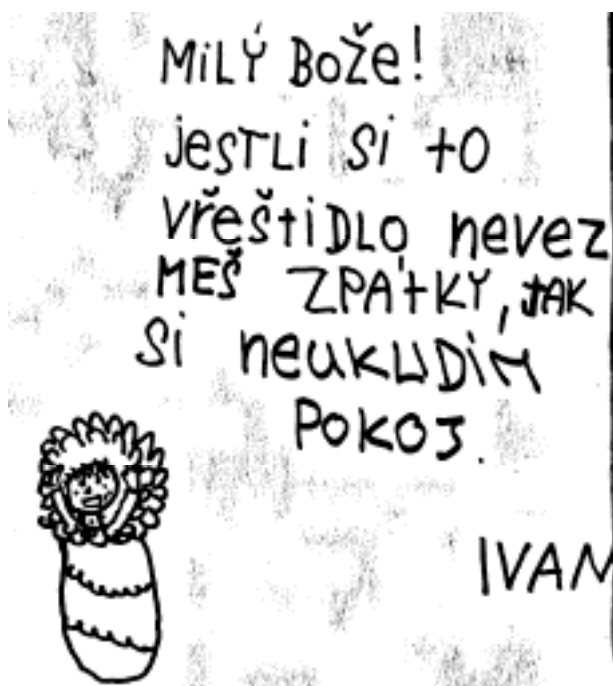
„Milý Bože, ten džbán rozbil Míša a ne já. Tady to máš písemně.“ (Hana)

„Milý Bože, dostala jsem úplně novou bibli a fakt je v ní tvoje jméno.“ (Tvá Lenka)

Milý BOŽE!
Miluju se protože jsi
mám dal co potřebujem
ku životu.
Ale rád bych abys mi řekl
proč jsi to udělal
sakrae musime
nemusime?

Kuba

39

Čistota, bezelstnost a upřímnost dětí je v jejich dopisech naprosto odzbrojující. Všechny jsou adresovány Bohu, na kterého se ti nejmenší obrací s důvěrou a vírou, že je určitě pochopí a ve světě, se kterým se teprve seznamují, jim bude oporou.

Pro knižní vydání je vybrali Eric Marshall a Stuart Hample. Jak uvádějí v úvodu, při výběru dopisů se snažili co nejpřesvědčivěji zprostředkovat tu neuvěřitelnou pestrost, kterou dopisy představují. Stylistiku ani obsah neopravovali, neboť spoludotvářejí to, co dětské myšlenky chtějí vyjádřit. Poprvé kniha vyšla v New Yorku v roce 1991. Pro české vydání ji velmi vkusně upravilo Karmelitské vydavatelství.

Stojí za to se s ní seznámit. Nejen, že nás pobaví, ale snad nám pomůže pochopit, jak strašně důležité je věnovat se dětem a čas s nimi strávený je to nejcennější, co jim můžeme dát.

(vybrala BH)

ANEKDOTA

Arabský šejk pošle studovat svého syna do České republiky. Po týdnu mu od něj přijde dopis: „Milý tatínku, je tu hezky, ale všichni jezdí do školy autobusem, jen já jezdím autem, udělej s tím, prosím tě, něco.“ Otec mu odpověděl: „Milý synu, v dopise je přiložený šek na sto tisíc dolarů. Kup si taky autobus.“

PRO DĚTI

Ahoj děti!

Dnes na vás čeká velký obrázek s Krtkem, který určitě stejně jako vy vyrazí někam na prázdniny. Ale ještě než se k němu dostaneme, něco si povíme.

Zkuste si odpovědět na otázku - kdo je to misionář. Asi byste odpovídaly tak, že je to člověk, který opustí svůj domov a jede třeba na druhý konec světa hlásat evangelium. Což je samozřejmě správně. Ale také se dá říct, že tato činnost je vlastně základním posláním každého křesťana. Protože my všichni máme svědčit o Kristu právě tam, kde žijeme. Misijní kraje nejsou jen chudé země vzdálené od nás tisíce kilometrů. Takovým územím je především duše člověka. Takže i vy nejmenší už se můžete snažit podle svých možností vytvářet prostředí, kde by všichni vaši kamarádi měli stejnou důstojnost, prostředí se smyslem pro spravedlnost a nezištnou pomoc bližnímu.

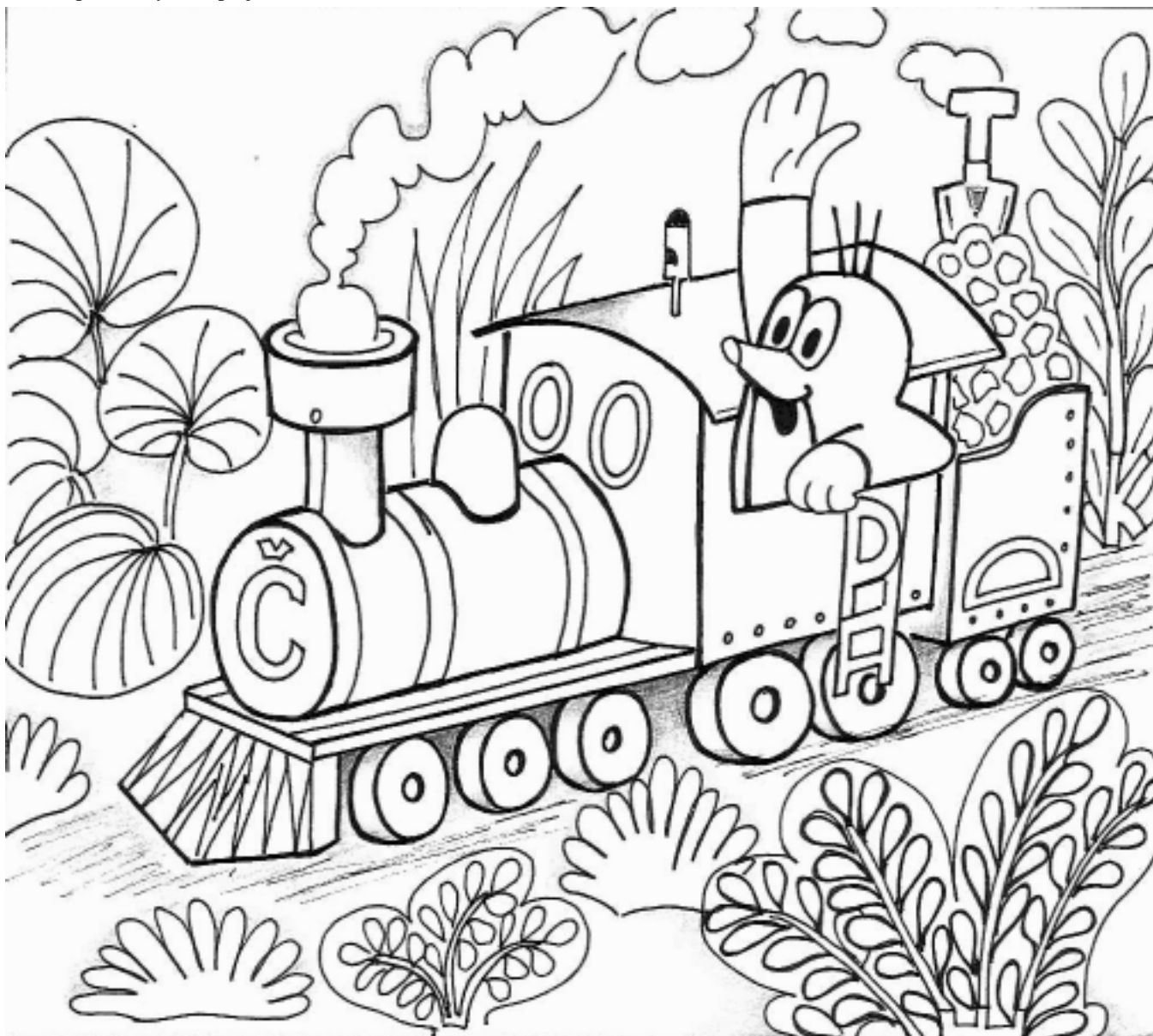
Když se ještě jednou vrátíme k těm dalekým chudým zemím, tak je třeba si říct, že i tady vy můžete pomáhat, třebaže jste ještě malé. Upřímně se pomodlit za děti, které neznáme, dokázat si něco odepřít a obětovat to nebo třeba i věnovat nějaký konkrétní předmět do misijní sbírky pro děti, to všechno má obrovskou cenu.

Na světě žije totiž stále velké množství dětí, které tuto pomoc potřebují. Ať už jsou to děti, které musí od útlého věku pracovat v tvrdých podmínkách, děti trpící hladem, děti bez rodičů a domova, které bojují o svůj holý život, děti, které nemají možnost se vzdělávat...

A v tomto okamžiku přichází něco velmi důležitého. Celé povídání vás mělo přivést k tomu, abyste si uvědomily, že vlastně nic z toho, co bylo řečeno, nezažíváte. Máte domov a rodiče, netrpíte hladem, nemusíte těžce pracovat, máte možnost chodit do školy, hrát si, odpočívat. Je určitě za co děkovat Pánu Bohu. Projevovat vděčnost nejen za to volno o prázdninách, ale právě i za tu školu.

A teď už k obrázku. Celý si ho vybarvěte a zároveň dávejte pozor, protože je v něm ukryto 9 písmen. Až je najdete, složte z nich jedno slovo, které k prázdninám neodmyslitelně patří.

Krásné prázdniny vám přeje Otazníček

Pro starší:

Já tě nenávidím!

„Jednou byl jeden misionář, který navštěvoval domy své misie. A navštívil jednu velmi chudou rodinu s matkou a sedmiletým dítětem. Před odchodem nechal této rodině balíček sušenek. Pro tu chudou ženu to byl velký dar. A tak řekla Ruešovi, svému dítěti, svému chlapci, aby se jich nedotýkal. Ale dovedete si představit, že první příležitosti, kterou měl, využil, a celý ten balíček sušenek si vzal. Matka byla velmi rozzlobená a Rueše kárala a naplácala mu. A Rueš se moc rozčílil a utekl z domu. A šel směrem k lesu a křičel: „Já tě nenávidím!“ a přitom měl na mysli svou matku. A přišel k jistému místu v lese, kde byl velký kámen, a sedl si na něj. A před očima měl stále matku, jak křičí a kárá ho. A začal zase křičet: „Já tě nenávidím, já tě nenávidím!“ A tak ozvěna jeho hlasu začala ta slova opakovat: „Já tě nenávidím!“ Poslouchal velmi pozorně a myslel si, že jsou to duchové lesa, kteří teď říkají jemu: „Já tě nenávidím!“ A cítil se vyděšený, když tak osamocený seděl na tom kameni, uprostřed lesa, a všichni ti duchové na něho křičeli: „Já tě nenávidím!“ A tak celý polekaný, poděšený utekl opět domů a plakal. Šel k matce, a matka ho viděla plakat. A zeptala se ho: „Co se děje?“ A Rueš jí řekl, že všichni duchové lesa na něho křičeli, že ho nenávidí. Tak ho matka vzala za ruku a řekla mu, aby ji dovedl na to místo, kde byl a kde slyšel duchy křičet.

A Rueš vzal matku na toto místo, k tomu kameni, a tam mu matka řekla: „Zakřič ještě jednou.“ A duchové na něho zase křičeli: „Já tě nenávidím!“ Matka mu řekla: „Dobře, Rueši, teď zavolej: Já tě miluji!“ A tak Rueš teď slyšel duchy lesa - byla to ve skutečnosti jeho ozvěna, ozvěna jeho hlasu - na sebe křičet: „Já tě miluji!“ A on se cítil plný radosti, rozehvěný radostí, protože nyní se cítil milován. A tak teď mu jeho matka mohla udělit velkou lekci: „Rueši, když ty nenávidíš, cítíš se nenáviděn. Když ty miluješ, cítíš se milován. Protože veškerá nenávist se pak obrátí proti tobě. A všechna láska, kterou ty dáváš jiným, se obrací k tobě.“

Toto je myslím, velká lekce také pro každého z nás. Ježíš nám říká, abychom se navzájem milovali. Říká nám, že toto je charakteristika křesťanů. Není to modlitba, ta charakteristika křesťanů. Nacházíme mnohá orientální náboženství, kde se snad modlí více, než se modlíme my. Není to Bible, ta charakteristika křesťanů, protože hinduista má své posvátné slovo a islám má korán. Ale jediná věc, která může opravdu charakterizovat křesťanství, je láska.

Tak tolik alespoň malý zlomek z velkého množství krásných myšlenek, které uvádí Elias Vela ve své knížce Zakotvit svůj život v Bohu. Velice pěkně a srozumitelně zde poukazuje na snad nejdůležitější skutečnost v našem životě - abychom milovali. K tomu nás Bůh volá. Do této situace vás možná stejně tak jako mě okamžitě napadnou slova jedné rytmické písně:

Poznají nás po lásce, křesťany, křesťany,
ano po lásce poznají křesťany...

Začínají prázdniny. Rozjedete se do nejrůznějších koutů vlasti nebo i do ciziny za odpočinkem a poznáním. Možná právě tato myšlenka by mohla být pro vás takovou prázdninovou výzvou.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Správné složení opravených výroků a jejich citací: první číslo vyjadřuje pořadí vět tak, jak byly uvedeny; druhé číslo pak označuje větu, v níž se za hvězdičkou nacházela druhá polovina odpovídajícího výroku - 1., 6. (Genesis 6,13), 2.,8. (Genesis 41, 29-30), 3.,4. (1. Královská 3,9), 4.,7. (Micheáš 5,1), 5.,1. (Matouš 24,42), 6.,3. (Marek 10,14), 7.,5. (Lukáš 19,46), 8.,2. (Skutky apoštolů 1, 7-8).

SVĚTCI V PRANOSTIKÁCH**Červenec:**

2. Když na Navštívení Matky Boží prší, čtyřicet dní se voda vrší.
 4. Déšť na Prokopa - zmokne každá sena kopa.
 10. Neprší-li na Sedm Bratří, bývají žně suché.
- Déšť na Sedm bratrů - hnijí brambory.
13. Svatá Markéta hodila srp do žita. Na Markétu-li prší, ořechy ze stromu srší.
 18. O svatém Kamilu slunce má největší sílu.
 21. Na svatého Praxeda mlha zrána k zemi usedá.
 22. Je-li na svatou Maří Magdalénu vítr, jde dobře každý obchod.
 25. Tři dny před Jakubem jasné, urodí se žito krásné. Jakub bez deště - bude tuhá zima.
 30. O svatém Ignáci léto se obrací.

Srpen:

4. Parno na Dominika zvěstuje tuhou zimu.
 10. Je-li od Petra do Vavřince parno, bývá v zimě dlouho studeno.
- Vavřinec - první podzimec.
- Když o svatém Vavřinci slunce svítí, budem dobré víno míti.
15. Je-li o Nanebevzetí Panny Marie pěkně, počasí bude příznivé vinné révě.
- Pak-li o Nanebevzetí Marie Panny prší, tak padesát dnů máme mokrych.
16. Když prší na svatého Rocha, je pěkný podzimce.
 24. Od svatého Bartoloměje slunce již tolik nehřeje.
- Svatý Bartoloměj zavádí mraky a činí konec bouřkám.
- Sucho na Bartoloměje - mrazivé zimy naděje.
28. Svatý Augustin udělá z tepla stín.
 29. Když na den Stěti svatého Jana prší, velikou zkázu ořechy budou míti.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

13. neděle v mezidobí
26. června 2005
26. týden / 2005

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

- 27. června - pondělí** sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve – mše svatá pro děti
18.00 Dolní Čermná – za Vojtěcha Formánka, manželku a sourozence
- 28. června - úterý** sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
- 29. června - středa** Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů
19.00 Dolní Čermná – za Josefa Vašíčka a syna Petra
- 30. června - čtvrtek** 13. týdne v liturgickém mezidobí, Svatých prvomučedníků římských
6.45 Dolní Čermná – na poděkování Pánu Bohu za uplynulý školní rok
19.00 Verměřovice – za Bedřicha a Leoše Kroovi
- 1. července - pátek** první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
19.00 Dolní Čermná – za farníky
- 2. července - sobota** první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
6.45 Dolní Čermná – na poděkování Pánu Bohu za dar kněžství
19.00 Verměřovice – za Annu Mlynářovou, manžela a rodiče
- 3. července - neděle – 14. neděle v mezidobí**
- Dolní Čermná - 7.30 h.** – za Josefa Mačáta
- Petrovice - 9.00 h.** – za Marii Markovou, manžela a vnučku Ludmilu
- Dolní Čermná - 10.30 h.** – za Bernarda Vašíčka a manželku Marii

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 17.00 h. - do 18.55 h., v pátek od 15.30 h. – do 18.30 h.,
v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Ve Verměřovicích ve čtvrtek od 16.00 h. – do 18.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	místo
mše svatá zaměřená pro děti	pondělí	27. 6.	18.00 h.	Dolní Čermná
večer pro děti na konci školního roku	pondělí	27. 6.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků	čtvrtek	30. 6.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	1. 7.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek.	1. 7.	15.00 – 18.30 h.	kostel Dolní Čermná

ANEKDOTA

Ovčák jednou pásl svoje stádo na vzdálené pastvině, když k němu zčistajasna zamířil úplně nový Jeep Cherokee. Zastavil u něho a z okna vyhlédl mladý muž v obleku od Brinih, v botách Gucci, s brýlemi Ray Ban a s kravatou YSL. Povídá ovčákovi: „Když vám přesně řeknu, kolik ovcí máte ve stádu, dáte mi jednu?“ Ovčák se na něj podíval, pak se ohlédl na mírumilovně se pasoucí stádo a řekl: „Dobře.“ Řidič zaparkoval auto, vytáhl mobil, připojil ho na síť, na internetu vyhledal stránku NASA, vyvolal si satelitní navigační systém GPS, naskenoval oblast a otevřel šedesátistránkovou tabulku v Excelu. Potom na své miniaturní tiskárně vytiskl 150 stránek dlouhou zprávu a podal ji ovčákovi. „Máte přesně 1586 ovcí!“ „Správně! Tak si jednu vyberte,“ řekl ovčák. A pak se dívá, jak si mladík vybírá ovcí a ukládá ji do svého Cherokee. Pak povídá: „A když já vám přesně řeknu, jaké je vaše zaměstnání, vrátíte mi ji?“ „Oukej, proč ne,“ odpověděl mladý muž. „Vy jste konzultant,“ řekl ovčák. „Přesně!“ vykřikne mladík. „Jak jste to uhodl?“ „Jednoduše,“ na to ovčák. „Objevil jste se tu, i když vás nikdo nevolal. Chcete odměnu za odpověď na otázku, kterou sám dobře znám. A navíc tomu houby rozumíte, protože jste si do auta nacpal mého psa!“

POUTNÍK, ČERVENEC/SRPEN 2005

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 7. srpna 2005, Poutník vyjde 28. srpna 2005

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.
Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., 561 53 Dolní Čermná 231, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.